

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เกียรติศักดิ์ศรีของข้า • ทวีธา

ลงพิมพ์ในนิตยสารลดนรา รายปีกษั พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๒๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่ ๓-๕ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์ พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๗

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มกราคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : สุรียาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

ราคา : ๑๘๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ทวีธา.

เกียรติศักดิ์ศรีของข้า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๒๕๓ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-609-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุพรรณยา เสดตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ชีวิตคนเรามีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะสุข เศร้า สิ้นหวัง หรือเปี่ยมไปด้วยความรัก และสำหรับบางคนแล้ว...แม้ใช้เวลาไม่นานในการเรียนรู้ใครสักคน แต่ก็สามารถมอบความรัก ความหวังดีให้บุคคลนั้นได้...อย่างเต็มหัวใจ

‘เกียรติศักดิ์รักของข้า’ รวมเอาบันทึกและเรื่องราวความรักของคุณชาย สูงศักดิ์กับ พระนอชวัญ หญิงสาวผู้เต็มไปด้วยเคราะห์กรรมไว้อย่างน่าสงสาร ทั้งคู่โคจรมาพบกันด้วยเหตุอันไม่สมควรเกิด แต่กลับผูกพันกันอย่างที่แยกไม่ได้ แม้อีกฝ่ายจะพยายามหลีกเลี่ยงวงโคจรนี้ก็ตาม

ทิวชา ถ่ายทอดอารมณ์รักได้อย่างซาบซึ้งสะเทือนใจ ชวนให้ผู้อ่าน เข้าถึงเนื้อเรื่องได้มากที่สุด แต่ก็ไม่ละทิ้งความบันเทิงใจ ด้วยภาษาและสำนวน ที่อ่านง่ายไม่ซับซ้อน ตามแนวทางอันเป็นเอกลักษณ์ของผู้เขียนเอง

เกียรติศักดิ์รักของข้า

ทวิชา

บทนำ

“คุณทวดอินธูชา...คุณยายแพรวชา” เสียงของหญิงสาวคนหนึ่งร้องเรียกขึ้นที่หน้าตำหนักสองชั้นหลังใหญ่ทรงยุโรปแล้วก็หันไปพูดกับชายหนุ่มที่แต่งชุดนิตติที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า “ทำคุณทวดกับคุณยายจะไม่อยู่ที่ตำหนักใหญ่”

“ผมว่าท่านคงอยู่ที่ตำหนักเล็กครับ” ชายหนุ่มพูดขึ้นพร้อมกับชวนญาติสาวเดินอ้อมตำหนักใหญ่ไปทางตำหนักเรือนขนมปังขิงทาสีไข่ไก่หลังเล็กกว่าที่อยู่ด้านหลังริมแม่น้ำเจ้าพระยา

วังในเสด็จพระองค์เจ้าหญิงตาบทิตยวันนี่เจียบเหงากว่าวันไหนๆ แทบจะเรียกได้ว่าตั้งแต่สร้างวังนี้ขึ้นมาก็คงจะมีวันนี้ที่เจียบเหงาวังเวงที่สุด เกือบยี่สิบปีที่ผ่านมาหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เจ้าหญิงผู้เป็นเจ้าของวัง ทายาทที่เหลืออีกสองคนคือหม่อมราชวงศ์หญิงอังศุธรหรือคุณหญิงกลางและหม่อมราชวงศ์หญิงอังศุมาลีหรือคุณหญิงเล็กต่างก็สมรสไปกับผู้ที่คู่ควรและเหมาะสมตามสายพระเนตรของผู้เป็นเสด็จยาย

คุณหญิงกลางสมรสกับหม่อมเจ้ากัณฑ์ตัญญี โอรสองค์โตในพระองค์เจ้าทรงกรมพระองค์หนึ่ง มีธิดาเพียงคนเดียวคือหม่อมราชวงศ์หญิงอรสุรางค์ เพิ่งสำเร็จอักษรศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมและกำลังจะเดินทางไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษสาขาประวัติศาสตร์ ส่วนคุณหญิงเล็กนั้นสมรสกับเจ้าอินทร์แปงและใช้ชีวิตอยู่ที่เชียงใหม่มีบุตรชายฝาแฝด คนโตชื่อชมอน เรียนคณะแพทยศาสตร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนคนเล็กชื่อชอมพอ เพิ่งเป็นนิตติปีที่หนึ่งคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“นั่นไงพี่ชมอนยืนอยู่ชั้นสองของตำหนักเล็กจริงๆ ด้วย กำลังช่วยคุณทวดกับคุณยายยกอะไรกันอยู่” ชอมพอพูดขึ้นพร้อมกับรีบพาญาติสาวผู้พี่วิ่งไปหาพี่ชาย

เมื่อทั้งสองมาถึงชั้นสองของตึกเล็กซึ่งบัดนี้เก่าแก่ชำรุดทรุดโทรม ผุพังไปตามกาลเวลา ชมอองก็บอกน้องชายว่า

“คุณยายอยู่ในห้องแต่งตัว ซอมพอเข้าไปดูที่ ก้มๆ เงยๆ ประเดี๋ยวท่านจะเป็นลมไป”

ซอมพอรับคำก่อนที่จะร้องเรียกผู้ที่อยู่ในห้องแต่งตัว

“คุณยายคร่ำบบ...”

“หญิงอรมาช่วยเราอ่านต้นฉบับของคุณลุงหน้อยสิ” ชมอองชวนพร้อม กับขยับกองเอกสารที่เกะกะให้หญิงสาวลงนั่งกับพื้นได้

“คุณทวดขา เตียวหญิงช่วยเองค่ะ คุณทวดใช้สายตาเฟ่งมากๆ ประเดี๋ยวจะเวียนศีรษะ”

ชมอองพยักหน้าเห็นด้วย

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณหญิง คุณชมออง ทวดอ่านได้ คุณหนูสองคน เกิดไม่ทันคุณชายใหญ่ ประเดี๋ยวจะไม่รู้ว่าชาวซิ่นไหนคุณชายใหญ่ท่านเขียน ทวดเป็นข้าหลวงตั้งแต่สาวจนแก่อายุครบร้อยพอดี ทวดจำได้ค่ะ โดยเฉพาะ เรื่องเก่าๆ ในอดีตแบบนี้จำแม่นทีเดียวค่ะ”

“สมัยก่อนคุณลุงใหญ่เป็นอย่างไรบ้างคะคุณทวด” คุณหญิงอรสุรางค์ ถามพร้อมๆ กับอ่านกองเอกสารเก่าที่อยู่ตรงหน้า

“อย่าให้เล่าดีกว่าค่ะ” หญิงชราพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแจ่มใสที่ได้เล่าเรื่อง อดีตอีกครั้ง “ท่านเพิ่งจบปริญญาโทจากอังกฤษตอนนั้นท่านอายุยังน้อย ยังไม่เต็มยี่สิบห้าเลยคะ แถมหน้าตาหล่อเหลา เลยทำให้ท่านนะออกจะเจ้าชู้ ประตุตินไปทั่ว เวลาพูดคุยก็เล่นหูเล่นตากับสาวๆ ไปหมด แต่จริงๆ แล้วท่าน ก็ไม่ได้คิดอะไรหรอกคะ แต่แม่พวกสาวๆ นะหลงแล้วหลงอีกกันไปเองทั้งนั้น”

“แล้วทำไมคุณลุงใหญ่ถึงทำงานเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ล่ะครับ” ชมอองถามขึ้นพร้อมกับยื่นกระดาษสี่เหลี่ยมกรอบสองสามแผ่นให้กับหญิงชรา ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ “คุณลุงใหญ่มีนามปากกาเดียวใช่ไหมครับคุณทวด”

“ใช่ค่ะคุณชมออง” หญิงชราเลือกตอบคำถามหลังพร้อมๆ กับรับกระดาษเก่าคร่ำคร่านั้นมามอง “นามปากกา อาทิตย์ทรงกลด ชื่อคอลัมน์ เกียรติ-

ศักดิ์รักของข้าค่ะ”

Mon âme à Dieu

Mon Bras au roi,

Mon Coeur aux dames,

L'honneur moi,

มโนมอบพระผู้ เสวยสวรรคต

แขนมอบถวายทรงธรรม เทอดหล้า

ดวงใจมอบเมียขวัญ และแม่

เกียรติศักดิ์รักของข้า มอบไว้แก่ตัว^๑

เสียงซอหมพอเดินตามหลังคุณยายแพรวเข้ามาพร้อมกับกำปั้นใหญ่
ใบหนึ่ง

“เจอหลงอยู่ในตู้เสื้อผ้าคะคุณอินธุ” คุณยายแพรวพูดขึ้นก่อนที่จะนั่ง
ลงที่เก้าอี้ก้ออีกตัวหนึ่ง

“ข้างในมีอะไรอยู่นะ ซอหมพอลองเปิดดูสิ” คุณหญิงอรสุรางค์พูดขึ้น

“ลองเปิดดูแล้วแต่ไม่ออกครับพี่หญิง สนิมจับไปหมดเลย” ซอหมพอ
ชี้ให้ดูตรงบริเวณขอบกำปั้นที่เป็นเหล็กซึ่งมีสนิมขึ้นจับเต็มไปหมด

“ต้องหาอะไรมาจัด” ผู้เป็นพี่ชายพูดขึ้น

ชายหนุ่มทั้งสองช่วยกันออกแรงจัดกำปั้นนั้นเป็นเวลานานจนในที่สุด
ทั้งสองก็เปิดกำปั้นได้

“มีแต่รูปเต็มไปหมดเลย มีทั้งอัลบั้มแล้วก็รูปที่อยู่ในซอง ส่วนนี้ก็คง
เป็นหนังสือในวันพระราชทานเพลิงศพของคุณลุงใหญ่” ซอหมพอพูดพร้อมกับ
ชูรูปหนึ่งให้ดู “นี่ต้องเป็นรูปคุณทวดสมัยสาว ๆ แน่ ๆ เลยครับ ส่วนรูปนี้ก็ต้อง
เป็นรูปของคุณยายแน่ ๆ เลย ในรูปคุณทวดกับคุณยายอายุเท่าไรครับ”

หญิงชราทั้งสองรับรูปมาช่วยกันพินิจดู

“ตอนนั้นทวดน่าจะแปดสิบแล้วได้มั้งคะ รูปนี้ถ่ายตอนกำลังตามเสด็จ

^๑ พระราชนิพนธ์แปลจากภาษาฝรั่งเศสในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระองค์หญิงไปเฝ้าเจ้านายที่วังสวนนอก”

“ของยายเกือบห้าสิบล่ะ” คุณยายแพรวพุดขึ้น “ไม่รู้ว่าจะรูปพวกนี้หลงมาอยู่ที่ตำหนักเล็กนี้ได้ยังไงนะคะคุณอินธุ”

“คงย้ายของกันไปกันมานะสิ พอไม่รู้จะเอาเก็บไว้ไหนก็มาแอบซุกตามตู้ต่างๆ ประเดี๋ยวคุณๆ ช่วยกันดูอีกทีนะคะ ทวดไม่ยอมทำให้มีอะไรหลงไว้”

“พุดแล้วก็เสียดายนะครับที่วังนี้จะโดนทุบทิ้ง แล้วอีกไม่นานก็จะกลายเป็นห้องแถว ห้างร้านเต็มไปหมด เสียดายมากเลยครับ” ชมอออนพุดขึ้น

อินธุซึ่งมีอายุมากที่สุด ผ่านร้อนผ่านหนาวมาจนอายุครบหนึ่งร้อยถอนหายใจแล้วพุดขึ้นว่า

“วังเจ้านายแถวบางลำพูนับวันก็เหลือน้อยลงเต็มทีค่ะ ท่านไม่ใคร่อยากจะประทับอยู่ละแวกนี้กันแล้วมันแออัดไปหมดแถบมรดกาก็ดี ดูอย่างวังของหม่อมจรรยาลักษณสีคะ บรรดาลูกหลานท่านก็ขายเสียหมด สมัยก่อนนะคะวังนั้นสวยมาก ช่างๆ ยังมีบ้านของเจ้าจอมท่านหนึ่ง ท่านชื่อจรรยาพันธ์ ท่านเป็นพี่สาวของหม่อมจรรยาลักษณปลุกอยู่ด้วยสวยงามไม่มีใครเทียบเลยคะคุณหนู ยายคุ้นเคยกับคุณอุณาโลมท่านดีไปทีนั้นบ่อย”

“เสียดายเราสามคนเกิดไม่ทันเห็นนะครับ” ชมอออนพุดขึ้นพร้อมกับจัดเอกสารของผู้เป็นลุงลงในลังกระดาษที่เตรียมมา

“วันก่อนทวดกับยายไปกราบคุณอุณาโลมที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ท่านก็ว่าท่านปลงเสียแล้ว บรรดาหลานๆ ท่านไม่เห็นคุณค่า เห็นว่าเป็นของตกยุคตกสมัยเลยขายให้กับเอกชนไปสร้างตึกแถวอาคารร้านค้ากันหมด ไม่รู้ว่าดวงพระวิญญูญาณเจ้านายท่านจะไปประทับที่ไหน โบราณเขาถึงว่ากันว่าเจ้านายท่านห่วงสมบัติ ท่านสาปท่านแข่งเอาไว้ พวกบรรดาลูกหลานก็ไม่กลัวไม่เกรง ไม่เชื่อถือ แล้วดูสิคะเดี๋ยวนี้เป็นยังไง แม้แต่เครื่องเพชรเก่าแก่อาย่างทับทิมเพชรรัตนที่เขาถือว่ากันว่าสวยนักสวยหนา ก็ยังนำเอามาออกขายให้พวกฝรั่งมาซื้อ”

“เสียดายนะครับคุณยายคุณทวด” ชมอออนพุดขึ้น แล้วก็พุดต่อไปอีกว่า “ดูอย่างวังนี้สิครับ สร้างตั้งแต่สมัย ร.๕ คุณแม่กับคุณป้าลงทุนซ่อม

แล้วซ่อมอีกก็ยังไม่ไหว หมดเงินไปปีละเกือบล้านก็ยังไม่ยอม

“แต่ในพินัยกรรมของเสด็จพระองค์หญิงท่านก็รับสั่งอยู่แล้วว่าให้รักษา
วังนี้จนกว่าจะซ่อมแซมกันไม่ได้ ท่านก็รับสั่งให้ทุบทิ้งเสียแล้วนำที่ดินออก
ขายแล้วก็นำเงินที่ได้มาแบ่งเท่าๆกัน แบบนี้ถือว่าไม่ผิดหรอกค่ะ วังนี้เก่าๆพัง
จนซ่อมไม่ไหวแล้วจริงๆ เสด็จพระองค์หญิงท่านสายพระเนตรยาวไกล ท่าน
รู้ว่าไม่มีอะไรยั่งยืนแน่นอน”

“ได้ยินเสียงรถชนของมานั้นแล้วคะคุณอินธุ เราไปกันเถอะค่ะ” คุณ-
ยายแพรวเอ่ยชวน

“ไปก็ไป แต่ขอทวดกับแม่แพรวเดินรอบวังให้ทั่วอีกครั้งเถอะค่ะคุณหนูๆ”

ชายหนุ่มหญิงสาวที่นั่งอยู่กับพื้นต่างช่วยกันประคองหญิงชราทั้งสอง

“ไม่ต้องหรอกค่ะยายยังพอไหว เตี้ยวยายพาคุณอินธุนั่งรถเข็นไปกัน
เอง คุณๆ อยู่คุยกับคนชนของเถอะค่ะ ประเดี๋ยวจะเก็บของกันไปไม่หมด”

แล้วหญิงสูงวัยก็พากันชมสถานที่ต่างๆ รอบวังเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะ
ถูกทุบทิ้ง

“ใจหาย” คุณอินธุพูดขึ้นแล้วน้ำตาก็ไหล หัวใจนั้นแห้งโหยอย่างที่ไม่
เคยเป็นมาก่อน “ในชีวิตฉันไม่เคยเห็น้อยแบบนี้มาก่อนเลย ตอนคราวคุณ-
ชายสุรย์กับคุณพระนอขวัญก็คนหนึ่ง ตอนเสด็จพระองค์หญิงท่านกราบถวาย
บังคมลาอีกคนหนึ่ง แล้วก็มาถึงคราวนี้ฉันเหลือจะรับแล้วจริงๆ มันเหนื่อย
อย่างบอกไม่ถูกเลย”

คุณยายแพรวนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งมีคุณอินธุนั่งรถเข็นอยู่ข้างๆ
สายตาของหญิงสูงวัยทั้งสองต่างเพ่งมองไปที่ตำหนักใหญ่ทรงยุโรป

“ดิฉันก็เหมือนกันค่ะ มองไปตรงไหนก็ใจหายไปหมด ตรงนั้นก็เคย
นั่งเล่น ตรงนั้นก็เคยเดินผ่าน...ไม่มีอะไรแน่นอนในชีวิตเลยนะคะคุณ”

“ความแน่นอนมันก็คือความไม่แน่นอนนั่นแหละ ใครจะไปคิดว่าวันดี
คืนดีพวกเราต้องพลัดที่นาคาที่อยู่กันแบบนี้ ถึงแม้ว่าจะไปอยู่กับคุณหญิงเล็ก
ที่เชียงใหม่ก็เถอะ แต่มันก็ไม่สนิทใจเหมือนกับอยู่ที่ตำหนักอยู่ร่วมเงาของ
เสด็จพระองค์หญิงหรอก” อดีตข้าหลวงอินธุพูดขึ้น

“คุณชาติฉันน่าจะถามหลายครั้งแล้วแต่ก็ลืมทุกทีเลย” แพรวเอ่ยขึ้น
“เรื่องอะไรอีกล่ะ”

“ก็เรื่องอำมรงค์นั้นไงคะ ที่เสด็จพระองค์หญิงท่านประทานให้คุณชาย
ตอนนี้ไปอยู่ไหนเสียแล้วคะ เพราะตอนแบ่งเครื่องประดับกันดิฉันก็ไม่เห็น
อำมรงค์นั้นในพินัยกรรมเลย”

อินรุตอบว่า

“อำมรงค์นั้นนะหรือ เสด็จพระองค์หญิงท่านใช้ฉลองไตรหุบเม็ดทับทิม
แตกละเอียด ส่วนเส้นเกศาที่อยู่ด้านในท่านก็เผาทิ้งไปแล้ว แพรวจำไม่ได้
หรือไง หลังจากที่คุณชายสุรย์เสียได้สามวันมีอยู่คืนหนึ่งมีลมพายุฝนแรงมาก
บานประตูหน้าต่างที่ปิดแน่นหนาก็เปิดปิดกระแทกส่งเสียงดังไปหมด พวก
มหาดเล็กข้าหลวงในวังต่างพากันกลัวว่าเป็นดวงวิญญูณของคุณชายมา
หลอกนะ”

“ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง แหมหนักแล้วแทบตาย”

“เศษทับทิมที่เสด็จพระองค์หญิงใช้ฉลองไตรหุบจนปนท่านก็รวบรวม
พร้อมกับตัวเรือนอำมรงค์ แล้วท่านก็เอาไปโยนทิ้งแม่น้ำตอนเช้าวันต่อมาใน
สมัยฉันสาว ๆ ผู้หลักผู้ใหญ่เล่ากันว่าอำมรงค์นั้นจะคอยปกป้องคนที่สวมให้
ปลอดภัย แต่ก็นั่นแหละมันก็เหมือนมีอะไรมาบังตาบังใจไม่让您ทั้งสอง
สวมในวันที่เกิดเรื่อง เห็นมั้ยล่ะ ว่าไม่มีวัตถุอะไรจะป้องกันตัวเราได้หรอก
นอกจากความดีเท่านั้นที่จะติดตามตัวไปจนตาย”

“จริงของคุณคะ แต่ก็น่าเสียดายนะคะ เสด็จพระองค์หญิงท่านคงจะ
กักรวมที่อำมรงค์ไม่สามารถช่วยชีวิตคุณชายใหญ่ไว้ได้”

“ของแบบนี้มันไม่เข้าใครออกใครหรอกนะ พอถึงคราวจริงๆ ก็คงช่วย
อะไรไม่ได้”

เสียงรถขนาดใหญ่แล่นเข้ามาหลายคันทำลายความเงียบสงบที่หญิงชรา
ทั้งสองนั่งทอดสายตามองอยู่

“ได้เวลาต้องไปแล้วค่ะคุณทวดชา คุณยายชา” คุณหญิงอรสุรางค์
พูดขึ้น

“เมื่อมีพบก็มีจาก ไม่มีอะไรเที่ยงแท้ยั่งยืน ถึงเราจะแก่อายุปาเข้าไปร้อยปีแบบนี้ ถ้าเราตั้งรับกับเรื่องทุกขีใจที่เข้ามาไม่ได้ก็เสียชาติเกิดเต็มที ไปกันเถอะแพรว เราเดินกันออกไปให้เหมือนกับวันที่เราเดินเข้ามาเป็นข้าหลวงวังนี้กันเถอะ” คุณทวดอินธุพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเครื่อๆ

“คุณทวดจะเดินไหนหรือครับ ประตูดังอีกไกลเลย ประเดี๋ยวจะเหนื่อยจนลมจับเสียก่อน” ซมออนพูดขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ซีหลังผมไปมัยครับ” ซอมพอพูดขึ้นอย่างสนุกสนาน

“ไฮ้...ยายแก่แล้วไม่เอาหรือคะ เราเดินกันออกไปเหมือนที่คุณอินธุพูดเถอะคะ” คุณยายแพรวพูดขึ้นพร้อมกับช่วยพยุงให้อินธุลุกขึ้นจากรถเข็น

“ถึงแม้ทวดจะอายุร้อยปี แต่ก็แข็งแรงนะทำเป็นเล่นไป แค่ประตูดังแค่นี้สบายมากคะ”

ทั้งหมดจึงพากันเดินไปยังประตูใหญ่หน้าวัง เสียงทุบเสียงซูดจากเครื่องมือต่างๆ ดังขึ้น

“ใจฉันจะขาดให้ได้เชียวแพรว” คุณทวดอินธุพูดด้วยน้ำเสียงเครื่อๆ

สักพักใหญ่ๆ ทั้งหมดจึงเดินมาถึงหน้าประตูดัง

หญิงชราทั้งสองคนต่างก้มลงกราบกับพื้นหน้าวังแน่นิ่งอยู่อย่างนั้น ความรู้สึกมากมายประดังเข้ามา ดูราวกับว่าคุณทวดอินธุจะตั้งรับกับเรื่องนี้ได้ดีกว่า แต่คุณยายแพรวนั้นถึงกับน้ำตาไหลอาบหน้าสะอื้นให้เนื้อตัวสั่นมีหม่อมราชวงศ์หญิงอรสุรางค์กอดปลอบประโลมอยู่ข้างๆ

แล้วประตูใหญ่หน้าวังก็ปิดลง...

เมื่อทั้งหมดนั่งมาในรถตู้คันใหญ่ ซอมพอจึงยื่นรูปถ่ายรูปหนึ่งถามหญิงชราทั้งสองว่า

“นี่รูปคุณลุงใหญ่กับภรรยาหรือครับคุณทวด”

คุณยายแพรวที่นั่งอยู่ใกล้สุดหยิบรูปที่ชายหนุ่มยื่นให้ดูพร้อมกับส่งให้คุณทวดอินธุซึ่งนั่งเงยบมาตลอดทาง พลาดตอบคำถามของหลานชาย

“ไฮ้ เธอชื่อคุณพะนอขวัญ”

“หนูคิดถึงพี่เหลือเกินคะ” คุณยายแพรวพูดขึ้นด้วยภาษาที่ใช้พูดกับ

พะนอขวัญเมื่อสมัยวัยเยาว์

“ทำไมถึงไม่ค่อยมีใครพูดถึงคุณป้าพะนอขวัญเลยคะคุณทวด คุณยาย” คุณหญิงอรสุรางค์ถามขึ้นพร้อมกับหยิบรูปถ่ายสีเหลืองเก่าคร่ำคร่านั้นมาพินิจดู

“อาจจะเป็นเพราะคุณหญิงกลางไม่ค่อยได้คุ้นเคยกับพี่ขวัญก็ได้คะคุณหญิง ตอนนั้นคุณหญิงกลางออกเรือนไปแล้ว” คุณยายแพรวพูดขึ้น

“คุณป้าสวยจังเลยนะครับ” ชมอออนพูดขึ้น

“ไหนขอผมดูบ้างครับ” ชมมพอพูดพร้อมกับหยิบรูปถ่ายคู่รูปนั้นมาดู “คุณป้าสวยแต่ดวงตาดูเศร้าๆ นะครับ”

“เธอผ่านทุกข์ผ่านร้อนมาเยอะเหลือเกินคะ กว่าจะมีความสุขก็เกือบจะวาระสุดท้ายในชีวิตของเธอแล้ว” คุณยายแพรวพูดขึ้น

ชมอออนหยิบหนังสือพระราชทานเพลิงศพของผู้เป็นลุงมาอ่านพลิกไปพลิกมา ช่างในมีรูปของท่านผู้ที่จากไปอยู่หลายรูป แต่ก็มึรูปของผู้เป็นป้าเพียงไม่กี่รูปเท่านั้น

“หนังสือพระราชทานเพลิงศพของคุณลุงใหญ่ ช่างในมีประวัติกับเรื่องของคุณลุงใหญ่ด้วยครับ” ชมอออนพูดขึ้น “แหมน่าอ่านจังเลย เขียนกันเป็นตอนๆ เหมือนบันทึก”

“จริงด้วย ลองอ่านคร่าวๆ แล้วครับ แหมสำนวนดีจริงๆ เลย” ชมมพอซึ่งหยิบหนังสือเล่มนั้นมาพลิกเปิดไปแต่ละหน้าอย่างรวดเร็ว

“คุณชมอออนลองอ่านดูสิคะ พระญาติและญาติหลายท่านต่างช่วยกันเขียนให้คุณชายสุรย์เป็นครั้งสุดท้าย เป็นบันทึกเรื่องราวของคุณชายกับคุณพะนอขวัญค่ะ พอถึงตอนไหนก็จะมีพระนามหรือนามของผู้ที่เขียนไว้ทุกตอนคะ รดิดิจๆ ไม่ซับซ้อนแบบนี้ทวดว่าที่ถนนใหญ่น่าจะมึอุบัติเหตุแน่ๆ ค่ะ เพราะนี่เรายังไม่ทันได้ออกจากซอยเลย บางทีคุณชมอออนอาจจะอ่านจบก่อนที่จะถึงที่พักก็ได้คะ” คุณทวดอินธุพูดขึ้น

ชมอออนรับหนังสือจากน้องชายมาอ่าน แล้วภาพแห่งอดีตก็หวนกลับมาอีกครั้ง...

บันทึกในหม่อมเจ้าพิมุขรักรัษธรรม

เรื่องราวที่ท่านกำลังจะได้อ่านอยู่ในขณะนี้ เป็นเรื่องราวของสุภาพบุรุษ
เจ้าของนามว่าหม่อมราชวงศ์สุรยาทิศย์ ผู้ที่หากจะนับกันจริงๆ ก็นับได้ว่าเป็น
ญาติสนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งเลยทีเดียว ในระหว่างที่มีการสวดพระอภิธรรม-
ศพนั้นข้าพเจ้าได้ดำริกันในหมู่เครือญาติว่าน่าจะมีสิ่งที่เป็นเครื่องรฤกเตือนใจ
ถึงผู้ที่จากไปก่อนวัยอันควร ด้วยเหตุนี้ในหมู่เครือญาติต่างก็เห็นพ้องต้องกัน
ว่าควรจะมีบันทึกเรื่องราวของผู้ที่จากไปสักหนึ่งเล่ม เป็นเล่มพิเศษ ด้วยเล็ง
เห็นว่าเรื่องราวของหม่อมราชวงศ์สุรยาทิศย์นั้นเป็นเรื่องราวที่สนุกสนานโลด-
โผนชวนติดตามอยู่เป็นอย่างมาก หลังจากประชุมกันเสียนาน พวกเราจึงลง
มติกันว่าพวกเราจะช่วยกันเขียนบันทึกคนละตอน ตามที่ทุกท่านกำลังจะได้
อ่านกันอยู่ในขณะนี้

โดยการเขียนบันทึกนี้นับว่าเป็นความยาก อีกทั้งยังผสมผสานกับความ
รีบเร่งเป็นอย่างมาก เพราะผู้ที่เขียนส่วนใหญ่่นั้นเป็นแต่เพียงนักอ่าน จึงนับ
ได้ว่าครั้งนี้คือครั้งแรกที่ทุกคนได้จับปากกาขีดเขียนเป็นเรื่องเป็นราวอย่าง
จริงจัง และต้องเร่งเขียนให้จบภายในระยะเวลาไม่ถึง ๖๐ วัน เพื่อให้จบทัน
ก่อนที่จะถึงวันพระราชทานเพลิงศพ

นับเป็นเรื่องโชคดีเล็กๆ น้อยๆ ที่พอข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นทุกคนที่ได้ฟังต่าง
ก็สนับสนุนและช่วยกันเขียน โดยมีหม่อมเจ้าหญิงเกษมบุษบาสำหรับ หม่อม
รัตเกล้าและคุณหญิงบังอรสุวรรณเป็นผู้ช่วยพิสุจน์อักษรและตรวจทานแก้ไข
จนสำเร็จเป็นรูปเล่มอันสวยงามอยู่ในขณะนี้

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวของผู้ที่จากไปคงจะทำให้
ท่านผู้อ่านเพลิดเพลินกับเรื่องราวได้ตั้งแต่บทแรกจนถึงบทสุดท้าย

และนี่คือเรื่องราวที่เป็นบันทึกสำหรับหม่อมราชวงศ์สุรยาทิศย์และคุณ
พระนอขวัญ...

เสียงหนึ่งทักดังมาจากโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านลึกสุดของห้องรูปยาวแห่งนั้น

“คุณชาย ข่านั้นของคุณชายว่าไง?”

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์รูปร่างสูงสะอิดสะเอ้งผิวขาวใส เครื่องหน้านั่งดงามราวกับชาวบุรุษในสมัยสุโขทัยโบราณเงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์รายวันที่กำลังอ่านอยู่ พลังหันไปทางเสียงนั้น แล้วก็ร้องถามข้ามศีรษะที่มีผมดำๆ อีกหลายศีรษะที่ก้มๆ เงยๆ อยู่ตามโต๊ะทำงานที่ตั้งเรียงเป็นแถวตลอดห้องไปยังผู้ทัก

“ข่าวอะไรครับ หัวหน้า”

“ก็ข่าวขึ้นโบนแดงของคุณชายไง”

“เผชิญข่าวของชายมันเป็นขึ้นโบนแดงทุกชั้นชะด้วยซีครับ” คุณชายสุรยาทิพย์ตอบในเสียงแถมหัวเราะ

แล้วเสียง ‘กระแอม’ ก็ดังมาจากสมัครพรรคพวกโดยถ้วนหน้า แม้แต่ผู้เป็นหัวหน้าของหม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์เองยังไม่วายแสดงอาการส่ายหน้าด้วยความหมั่นไส้

“อย่าปล่อยหน่อยเลย กระผมอยากให้คุณชายรีบๆ ทำเรื่องเบื้องหลังราชายาเสพติดให้เสร็จซะเร็วๆ กระผมเห็นคุณไว้ว่าไม่นานเกินรอไง”

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์หัวเราะดวงตาดำเข้มมีประกายเร็นเริง

“อ้อ เรื่องนั้น หัวหน้ารู้แล้วยัง มันกำลังยัดเงินชายอยู่”

“อีกแล้วเรอะ คราวนี้ก็ตั้งค์”

“เห็นว่าจะให้ชายเปลี่ยนรถชะที” คุณชายสุรยาทิพย์ตอบอย่างไม่ใส่ใจ พลังควักซองบุหรือออกมาจากกระเป๋ากางเกง หยิบบุหรือออกมามวนหนึ่งแล้วก็ตั้งท่าจะเก็บซองเข้ากระเป๋าดังเดิม

“อย่าเพิ่งเก็บ” เสียงร้องประท้วงดังมาจากคณะพรรค

ชายหนุ่มเจ้าของบุหรีหัวเราะและแทนการเก็บของบุหรีเข้ากระเป๋า กลับโยนมันให้เพื่อนร่วมงานคนที่นั่งอยู่ใกล้ที่สุด ก่อนที่จะควักไลเตอร์ออกมา จุดบุหรีของตนเอง

“แล้วคุณชายตอบว่าไง?” หัวหน้าข่าวอาชญากรรมผู้มีใบหน้าที่ค่อนข้าง กว้างแหวดตาแจ่มใสซักอย่างเห็นชั้น

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์ทำหน้าแบ่ ห่อปากพนควันบุหรีให้เป็นวงกลม ลอยไล่กันขึ้นไปบนเพดาน ก่อนจะตอบว่า

“ชายเบื่อกันเต็มทน เลยกบอกไปตรงๆ ว่ายังอาลัยรถเจ้าคุณปู่อยู่”

“แล้วมันว่าไง?”

“ก็ไม่ว่าไงครับ แต่เจียบหายไปแล้ว เมื่อสองวันมานี้ชายจะจับสมุน ของมันที่ร้านอาหารแถวราชวงศ์ด้วย”

แล้วก็มีเสียงหนึ่งดังมาจากโต๊ะพนักงานสาวไม่ไกลนักว่า

“ระวังตัวหน่อยนะคะ คุณชาย ตอนนี้เรายังไม่มีชุดดำสวยๆ ซักชุดเลย”

เสียงเฮฮาครื้นเครงดังขึ้น หม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์หัวเราะพลางหัน ไปทางสหายสาวเจ้าของเสียงทักนั้น หล่อนมีใบหน้ารูปหัวใจ ริมฝีปากอวบ อิ่มเคลือบสีเหลืองเงาอ่อนสดใสและสิ่งที่ช่วยให้ใบหน้าของหล่อนสะดุดตา ยิ่งขึ้นก็คือ แว่นตากลมใหญ่ไม่มีขอบกระจกบางแจ้วสีฟ้าเหลืองมวงและกลายเป็น สีชมพูใสตรงโหนกแก้มช่วยให้ผิวเนื้อบริเวณนั้นกลายเป็นสีเรื่อๆ โดย อัศจรรย์

“อย่าห่วงนำ วาดจันทร์ คนอย่างชายแม้แต่ยมบาลยังกลัว” คุณชาย สุรยาทิพย์โบกมือทำหน้าที่ภาคภูมิ

“ไม่กลัวได้ไง ก็เล่นทำข่าวที่เสี่ยงภัยทั้งนั้น” เสียงสหายหนุ่มคนหนึ่ง เสริมขึ้น เขามีใบหน้ากลมผมหยิกหยองจนเพื่อนๆ ให้สมญานามว่า ‘เจ้าเงาะ’ หรือมีนามจริงว่า ‘อ๊ากก์’ พูดขึ้น

“แล้วตกลงข่าวของคุณชายจะว่าไงดี?” คราวนี้เสียงหัวหน้าลอยมาอีก ใบหน้าเจ้าของเสียงซักจะมุ่มๆ

“ของดีต้องคลอดยากๆ หน่อยซีครับ ขึ้นเขียนสุมสี่สุมห้า ชายเกาะ
พังเท่านั้น”

“แต่ขึ้นคุณชายยังอึดนัก ก็พังเหมือนกันนะ”

“ชายรับรองเลยครับว่าจะเขียนให้สนุก เป็นนิยายประเภทผจญภัย
เหมือนของท่านเซอร์เฮนรี ไรเตอร์ แสกการ์ดเลย” คุณชายสุรยาทิตย์ว่า
พลางเหวี่ยงหนังสือพิมพ์ที่กางอยู่ตรงหน้าไปทางหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้น

เสียงคนะพรคภายในห้องทำงานนั้นร้องทักกันเกรียวกราว

“ไปไหนขอรับ”

“ไปหาแหล่งข่าว” คุณชายสุรยาทิตย์ตอบ แล้วก็คว่ำก้นลงถ่ายรูปคู่มือ
ซึ่งไม่เคยทิ้งห่างตัวขึ้นสะพานไหลเดินออกประตูไปโดยเร็ว

เมื่อเดินออกมาถึงรถยนต์คันเล็กๆ รุ่นโบราณ จอดอยู่ในที่จอดรถด้าน
หน้าสำนักงาน ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าเสื้อ หยิบปากกาไฟฉายอันเล็กมาส่อง
เข้าไปภายในรถตรวจตราดูทุกซอกทุกมุมก่อนที่จะไขกุญแจเปิดประตู ชีวิต
นักข่าวมักจะตกอยู่ในอันตรายทุกก้าวย่าง ถ้าไม่ถูกลอบยิงก็มักจะมีระเบิด-
เวลาแอบซุกซ่อนอยู่ตามที่ต่างๆ ซึ่งพร้อมจะสังหารชีวิตได้ทุกนาที

เสด็จยายเคยรับสั่งให้เลิกชีวิตนักข่าว ซึ่งต้องผจญต่ออันตรายร้อย-
แปด ซึ่งบางครั้งก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์ตอบ
ท่านผู้ชราว่า

“ขึ้นไม่มีคนที่ยอมเสียชีวิตเพื่อส่วนรวมบ้างละก็ เมืองไทยก็คงไม่รอด
ปากเหยี่ยวปากกามาถึงปานนี้” และด้วยเหตุผลนี้คุณชายสุรยาทิตย์คงใช้ชีวิต
ในแบบที่พอใจต่อไป ตัวคุณชายเองเคยถูกลอบยิงสองครั้ง แต่ก็ดวงแข็งพอ
ที่จะหันหลังให้ยมบาลทั้งสองครั้ง

รถแล่นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ ละแวกบางลำพู ซึ่ง
เป็นทางเข้าสู่วัง

วังที่สร้างขึ้นตั้งแต่ต้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
ตัวอาคารแบ่งออกเป็นสองตำหนัก ตำหนักแรกเป็นทรงยุโรปขนาดใหญ่สองชั้น
เป็นที่ประทับของเสด็จยายและคุณหญิงเล็กผู้เป็นน้องสาว ส่วนคุณหญิงใหญ่

นั้นสมรสไปกับเจ้านายชั้นหม่อมเจ้าพระองค์หนึ่ง ส่วนอีกตำหนักหนึ่งนั้นเล็กกว่าเป็นเรือนขนมปังขิงอยู่เลยลึกเข้าไป สามารถเข้าออกได้อีกประตูหนึ่งโดยไม่ต้องผ่านตำหนักใหญ่

เสด็จยายเคยรับสั่งว่า

“ยายจะให้ชายใหญ่ไปอยู่ที่เรือนขนมปังขิงท่าจะดีกว่า ชายโตเป็นหนุ่ม กลับมาจากเมืองของพวกตั้งขอ คงจะอยากอยู่คนเดียวเสียมากกว่า อยู่บนตำหนักใหญ่คนจะพลุกพล่านเดินกันไปมา ชายใหญ่ของยายอาจจะรำคาญรำคาญใจเอาได้” เสด็จพระองค์หญิงตามทิตยร์รับสั่งขณะที่หลานชายเพียงคนเดียวบิบบวดคล้ายเส้นเอาพระทัยเสด็จยาย

ราวกับท่านผู้อาวุโสจะทรงทราบความในพระทัยของหลานชายเพียงคนเดียว จึงตรัสต่อไปว่า

“ยายให้ชายใหญ่ทำงานเป็นนักข่าวแค่ระยะเดียวเท่านั้นนะ ไม่มีคิโนไหนเลยที่ยายจะนอนหลับ มันอดเป็นห่วงไม่ได้ ถ้าชายใหญ่ไม่ยอมรับราชการสนองพระเดชพระคุณ ยายก็จะให้ชายใหญ่กลับไปเรียนปริญญาเอกที่เมืองตั้งขอ...”

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยร์ชะลอรถช้าลงเล็กน้อย สายตาเพ่งมองตรงไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง สองข้างทางมีแสงไฟส่องออกมาจากตำหนักหลังเล็กหลังน้อยหรือบ้านเรือนของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ช่วงเวลาเช่นนี้มักจะมีเด็กวิ่งไล่กันกรียวกราวเต็มไปหมด ส่วนมากเป็นลูกของมหาตเล็กข้าหลวงของวังใดวังหนึ่ง บ้างก็เป็นบุตรชายหญิงของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่

เวลาสองทุ่มยิ่งหัวค่ำอยู่มากนักสำหรับคนมีอาชีพนักข่าว คนหนึ่งสี่-พิมพ์มักจะยึดกลางคืนเป็นกลางวัน คือนอนดึกตื่นจนค่อนข้างและตื่นสายจนตะวันโด่งฟ้า แต่หากจะกลับตำหนักตรงเวลานักก็ไม่ได้ สัญชาติญาณการระวังภัยทำให้ต้องกลับไม่ให้เป็นเวลา เพื่อว่าผู้ที่หมายปองประทุษร้ายอยู่จะได้ไม่มีโอกาสทำงานของมันง่ายนัก

เมื่อถึงหน้าประตูบ้านซึ่งเป็นเรือนขนมปังขิงทาสีไข่มุก หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยร์หักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าตำหนัก แต่ยังไม่ทันที่จะผ่านรั้ว คุณชายก็

ต้องเหยียบห้ามล้อให้รถจอดสนิท ร่างร่างหนึ่งก็ก้าวออกจากเงามืดที่ข้างประตูรั้วปะทะเข้ากับรถเสียดังโครมแล้วก็กระเด็นไปฟุบอยู่ไม่ไกลนัก

หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิพย์ถลางมาจากรถในพริบตา นั้น ครางในใจ ‘แยะอีกแล้ว’ เขาก็มองประคองร่างที่ฟุบอยู่หน้ารถให้หงายขึ้น แสงไฟหน้ารถที่ยังไม่ดับส่องให้เห็นใบหน้าซีดเซียวที่เงยขึ้นปะทะความสว่างเต็มหน้า ดวงตาหลับพริ้ม เห็นขนตาเป็นแพขนางอ่อนช้อยทำให้ชายหนุ่มมูททานในใจอย่างใจหายใจคว่ำหน้าขึ้น ‘ผู้หญิงชะด้วย ตายแล้วมั่ง’ ใช้นิ้วรถที่จมูกแล้วก็ค่อยใจขึ้น เมื่อสัมผัสลมหายใจอ่อนๆ จากผู้ที่สลบอยู่

หล่อนมิได้ใช้เครื่องสำอางแม้แต่หน่อย วงหน้าจึงแลดูซีดเซียวติดกับกรอบผมหงอกที่สยายยู่รุงรัง ริมฝีปากหยักเป็นลอนสวยชมพูขมิบราวกับจะกล่าวถ้อยคำได้ออกมา หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิพย์เงยหูลงไปแนบปากนั้น

“คุณชาย...คุณชายสุรยาทิพย์” เสียงแผ่วๆ ดังขึ้นใกล้หู

หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิพย์ตกตะลึงจ้องหน้านั้นเขม็ง

“เอ๊ะ คุณ...คุณรู้จักผมด้วยหรือ?” แพขนตาอ่อนช้อยของหญิงสาวเผยอขึ้นทีละน้อย เสียงครางเบาๆ ทำให้หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิพย์เปลี่ยนคำถาม “เดี๋ยวก่อน...คุณเจ็บตรงไหนมั่ง?”

“อูย...” หญิงสาวตอบ มือคลำที่ศีรษะแล้วทำหน้าที่เจ็บนิ้ว

หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิพย์ช่วยพยุงให้หล่อนลุกยืนขึ้น

“ขึ้นรถเถอะครับ ผมจะพาคุณไปโรงพยาบาล แข็งขาหักตรงไหนบ้าง หรือเป่าก็ไม่รู้ ดีไม่ดีร้ายไปกว่านั้นสมองของคุณอาจจะกระทบกระเทือนก็ได้”

หญิงสาวสลัดแขนหนีทันที แล้วหล่อนก็ชวนเข้าไปยืนเกาะรถไว้ ร้องเสียงเครือ

“ไม่ไปนะ ไม่ไปโรงพยาบาล ได้โปรดเถอะคะ...”

ชายหนุ่มออกจะงงแต่ก็รีบตอบว่า

“โอ.เค. ไม่ไปก็ไม่ไป ถ้าคุณไม่เจ็บมากนักละก็ ฉันจะพาคุณไปส่งบ้าน”

“บ้าน?” หญิงสาวทวนคำ ดวงตาซึ่งมีริ้วรอยกังวลเหลือบมองหน้าคุณชายสุรยาทิพย์นิ่งราวกับไม่เข้าใจถ้อยคำนั้น

ชายหนุ่มพยักหน้า ย้ำถามว่า

“บอกมาซิว่าบ้านคุณอยู่ไหน?”

“บ้านเลขที่ ๙๙/๗ ถนนสามเสน ตำบลวัดสามพระยา อำเภอพระนคร” หล่อนตอบเร็วราวกับท่องจำไว้จนขึ้นใจ

ผู้ฟังตกตะลึงอีกครั้ง

‘อะไรกัน บ้านเลขที่ที่หล่อนหลุดปากออกมาเร็วปรือนั้นก็คือที่อยู่ปัจจุบันของเรานั้นเอง!’

หล่อนยื่นระตระทวย ท่าทางปราศจากเรียวแรง มือหนึ่งกุมศีรษะ ส่วนอีกมือหนึ่งเกาะรถพุงตัวไว้ แสงไฟส่องใบหน้าซีดเขยว้นเต็มหน้าขณะที่ยืนมองหน้าชายหนุ่ม

ริ้วรอยกังวลในดวงตาคู่นั้นสะดุดใจ เขาจึงย้ำถามว่า

“ไหน ลองบอกใหม่ซีครับว่าบ้านคุณอยู่ที่ไหนแน่”

“บ้านเลขที่ ๙๙/๗ เป็นเรือนขนมปังขิงสีไข่ไก่ค่ะ” หล่อนตอบเร็ว น้ำเสียงระรัวคล้ายกับตกใจหรือหวาดกลัวหรือทั้งสองอย่าง ดวงตาแห่งผากจ้องหน้าชายหนุ่มไม่กะพริบ

น้ำคำหนักแน่นนั้นทำให้เขาตกตะลึงอีกคำรบหนึ่ง ‘บ้านเลขที่ ๙๙/๗! มันคือคำย้าถึงตัววังที่เป็นที่อยู่ปัจจุบันของเขานั้นเอง ไม่มีทางจะเป็นอื่นไปได้

“นั่นนะเหรอ บ้านคุณ?” คุณชายสุรยาทิพย์ย้อนถามเสียงเกือบเป็นตะโกน

หญิงสาวทำปากขมขมิบอยู่เป็นครู่ก่อนจะตอบว่า

“ใช่...บ้านคุณชาย...”

“เอ๊ะ...โทษครับ...ก็คุณอยากทำผมงงทำไม ที่คุณพูดว่าบ้านคุณนะ ที่จริงมันคือบ้านของผมตะหาก คุณรู้มั๊ย?”

“บ้านของผม?” หญิงสาวทวนคำ ก่อนจะพยักหน้ารับโดยดี

“ใช่...บ้าน...ว่า ไปกันใหญ่เลย” คุณชายสุรยาทิพย์อุทานอย่างงงที่สุด

ระหว่างนั้นเขาเห็นหญิงสาวกำลังคลำสะโพกทำนิ้วหนักก็ทักขึ้น “คุณเจ็บตรงไหนมั่ง ผมว่าคุณควรไปหาหมอซักหน่อยดีกว่านะ เพื่อมีอะไรแตกหักเสียหาย กระแทบกระเทือนจะได้ซ่อม...เอ๊ย...รักษาได้ทัน”

“ไม่ค่ะ...ไม่...ไม่หาหมอ” หล่อนร้องอย่างหวาดกลัวทำอาการราวกับจะถอยหนี

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์จึงว่า

“โอ.เค. ไม่ต้องตกใจ ผมไม่บังคับใจคุณหรอก ไม่หาเกาะไม่หาซี”

“จั้นฉันไปนะ...นะค่ะ” น้ำเสียงที่ย่อนถามเกือบเป็นวิงวอน

ประกายรัศมีท้อในดวงตาแห่งแล้งคุ่นนั้นทำให้มือเขายื่นไปแตะแขนหญิงสาวโดยไม่รู้ตัว

“เดี๋ยวก่อน จะไปไหนล่ะ?”

“ฉันจะกลับบ้าน” หล่อนหลุดปากออกมาโดยเร็ว

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์ยิ้มมุมปากย้อนว่า

“อ้าว ก็ไหนว่าบ้านอยู่นี่ไงล่ะ”

“ใช่...ตำหนักของคุณชาย...” หล่อนพยักหน้ารับ

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์เริ่มมุงกับคำพูดของหญิงสาวตรงหน้า

“เออะซี ไ้บ้านคุณ บ้านผมอีกแล้ว” คุณชายสุรยาทิตย์ถอนใจแรง พลังยกมือกอดอก จ้องหน้าซีดเซียวของหญิงสาวแวหนึ่ง “บอกมาตรงๆ ดีกว่าบ้านคุณอยู่ที่ไหนแน่ เดียวผมจะได้ไปส่งให้”

“บ้านเลขที่ ๘๘/๗” หล่อนย้ำอีกครั้ง

สัญชาตญาณทำให้หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์รู้สึกว่าคุณตอบนี้มีได้เป็นไปโดยสนิทใจเหมือนเมื่อหล่อนหลุดปากออกมาครั้งแรก

‘มันยังงั้นแน่แฮะ’

“เออะ โอ.เค. เมื่อคุณบอกว่าบ้านผมคือบ้านของคุณ ผมก็จะพาคุณไปส่งให้ถึงในบ้าน” เขาบอก

ดวงตาภายใต้คิ้วหนาเป็นปื้นเหมือนแปรงสีฟันสีดำจับจ้องหน้าผู้ฟังไม่กะพริบ แววกังวลในดวงตาหญิงสาวดูจะเพิ่มขึ้นอีก หล่อนเบนสายตาไปจาก

หน้าชายหนุ่มทำอาการมองกวาดไปตามพื้นเหมือนจะหาอะไรสักอย่างหนึ่ง
หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์มองกวาดตามบ้าง

“หาอะไรครับ?”

“กระเป๋...อ้อ อยู่นั่นเอง” หญิงสาวอุทานอย่างดีใจเมื่อแลเห็นกระเป๋
เป่าถี้อีสี่ตำคอกอยู่ข้างเสา

หญิงสาวขยับตัวจะเข้าไปหยิบ แต่ก็ชักว่าหม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์
ซึ่งก้าวขายาวๆ เพียงสองก้าวเท่านั้นก็ล้มลงเก็บมันขึ้นได้ ทันทีที่สัมผัสกับ
น้ำหนักของมันก็อุทานขึ้นว่า

“เอ๊ะ..”

แต่ยังมีทันทีที่เขาจะกล่าวอะไรต่อไป หญิงสาวก็ถลาเข้ามาแย่งเจ้ากระ
เป่าถี้อใบนั้นไปจากมือโดยเร็วกระทั่งตัวเซจนหม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์ต้องช่วย
ประคองไว้

“ยังกะใครจะไปแย่งกระเป๋ของคุณ”

หล่อนกอดกระเป่าถี้อไว้ หน้าผืดขาวอย่างตกใจ ทำอาการคล้ายจะ
เดินหนีไป แต่ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“อ้าว จะไปไหนล่ะ?” สีหน้าผืดซีดนั้นดูจะผืดยิ่งขึ้น หล่อนเซไป
ปะทะรถแล้วก็เลยถือโอกาสยื่นพิงด้วยท่าทางอ่อนแรง หม่อมราชวงศ์สุรยา
ทิตย์จึงเอ่ยขึ้นอีกว่า “คุณนะไปไหนไม่ไหวแล้วละรู้ตัวมั๊ย ผมว่าเข้าไปพักที่
ในตำหนัก เอ๊ย...บ้านของคุณก่อนดีกว่า ตรวจสอบว่าคุณบาดเจ็บตรงไหนมั่ง
จะต้องหาหมอมั๊ย ถ้าจำเป็นผมจะได้พาคุณไปโรงพยาบาลซะก่อน”

สีหน้าหวาดกลัวปรากฏขึ้นอีก

“ไม่ค่ะ ไม่ไป...อย่า...” หล่อนกล่าวเพียงนั้นก็มีการเข้าอ่อนทรุด
ลงที่พื้นข้างรถนั่นเอง

“อ้าว แล้วกัน” คุณชายสุรยาทิตย์ถลาเข้าประคองไว้เหลียวซ้ายแล
ขวา ไม่มีใครอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเลยสักคน

‘ทำไงดีหว่า’ วงหน้าซีดเขียวนั้นเงยขึ้นรับแสงไฟ คุณชายสุรยาทิตย์
เห็นริมฝีปากขมขมิบจึงเอียงหูลงฟัง

“คุณชาย...สุรยาทิตย...”

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยอำปากค้าง ล้มความคิดที่จะพาหญิงสาวไปโรงพยาบาลทันที เขากลับแบกหล่อนขึ้นบ่า กระเป๋าถือของหล่อนค่อนข้างหนัก รู้สึกว่ามีอะไรแข็งๆ อยู่ข้างใน ลองเปิดมันออกด้วยมือที่ว่างอยู่ข้างเดียว พอเห็นวัตถุสีดำมะเมื่อมที่นอนนิ่งอยู่ในนั้นก็พึมพำว่า

“นี่ก็แล้วไม่มีผิด...”

ระหว่างที่แบกร่างของหญิงสาวเข้าไปในบ้านนั้น หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยใช้ความคิดอย่างหนัก

‘แม่สาวคนนี้พกปืนมาหาเราทำไมกัน เรายังไม่เคยเห็นหน้ากันซักทีเลย...หน้าตาก็น่าจะไปหากินเป็นนางเอกละครร้องเสียมากกว่าจะเป็นมือปืนรับจ้าง...’

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยเปิดประตูเข้าไปในตำหนัก เดินฝ่าความมืดผ่านห้องรับแขกนำหญิงสาวเข้าไปวางลงบนเตียงในห้องนอนด้วยความเคยชิน แล้วจึงเปิดไฟเพดานขึ้น สงสัยเต็มทีว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร จึงเปิดกระเป๋าถือไปในน้ออกเทคว่าลงบนโต๊ะ...นอกจากปืนพกขนาด.๓๘ ซึ่งตรงปากกระบอกมีเครื่องเก็บเสียงแล้ว ก็ไม่มีสิ่งของอื่นเลยแม้แต่หน่วย ไม่มีแม้แต่ผ้าเช็ดหน้าสักผืนหรือเศษเงินสักบาท ชายหนุ่มตรวจตราดูทุกซอกทุกมุมของกระเป๋าใบนั้น แต่ก็ไม่พบสิ่งใดที่จะเป็นเครื่องช่วยให้รู้จักหญิงสาวแปลกหน้าผู้นี้ดีขึ้น

รอยยิ้มค่อนข้างเหี้ยมเกรียมปรากฏขึ้นในแววตาของชายหนุ่ม เขาหันไปมองยังร่างที่ทอดระหวายอยู่บนเตียงอีกครั้งหนึ่ง เครื่องแต่งกายของหล่อนเป็นชุดรัดกุมธรรมดา กางเกงขายาวสีน้ำตาลเข้มและเชิ้ตแขนยาวประดับลูกไม้สีน้ำตาลอ่อน เท้าสวมรองเท้าสันเตี้ยๆ ข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งว่างเปล่า รองเท้าข้างจะหล่นอยู่ตามทาง หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตยเดินไปถอดรองเท้าข้างนั้นออกจากหญิงสาวแล้วโยนลงกับพื้นปลายเตียง พลางทิ้งตัวลงนั่งริมเตียง ถอดรองเท้าถุงเท้าของตัวเองออก ทั้งๆ ที่สายตายังคงจับอยู่ที่หญิงสาว

หล่อนเริ่มรู้สึกตัวอีกครั้ง เสียงครางเบาๆ ดังออกมาจากริมฝีปากคู่สวย แต่ซัดเซียวคู่นั้น มือเล็กๆ คลำศีรษะบริเวณใกล้ขมับขวา หม่อมราชวงศ์

สุรยาทิพย์รีบก้มลงแหวกผมยุ่งเหยิงของหญิงสาวดูคิดว่าคงจะพบเลือดสดๆ ไหลรินออกมาจากแผลอันเนื่องมาจากการกระทบกระแทกกับรถของเขา แต่ที่ไหนได้ผู้ชายเบิกตากว้างเมื่อเห็นรอยแผลที่ศีรษะของหญิงสาวเป็นรอยแตกอันเกิดจากการกระทบกระแทกกับของแข็งจริง แต่ทว่ารอยแผลนั้นแห้ง กำลังจะตกสะเก็ดแล้วด้วยซ้ำ

‘อะไรกันหว่า?’ คุณชายสุรยาทิพย์คิด ‘งงจริงๆ วันนี้’

หญิงสาวเผยอเปลือกตาขึ้น เมื่อแลเห็นศีรษะที่มีผมสลวยของหม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์ก้มลงมองใกล้ๆ ก็ทำอาการราวกับจะพลิกตัวหนี แต่คุณชายกลับเท้าแขนคร่อมไว้พาลางพูดดูๆ

“เฉยๆ เอะนะ ถ้าผมคิดจะทำอะไรคุณละก็สบายมาก”

ผิวแก้มซีดเขียวปรากฏสีเรื่อๆ ขึ้น แพขนตายาวงอนกะพริบปริบๆ ตา มองกวาดไปรอบห้อง

“นี่ฉันอยู่ที่ไหนคะ?”

“อ้าว ก็บ้านคุณไงล่ะ อะไรจำบ้านตัวเองก็ไม่ได้หรือกระวะ?” คุณชายสุรยาทิพย์ย่นในเสียงเสียดสี

สายตาคู่ นั้นเบนกลับมามองหน้าหม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์ เสียงที่ย่นถามยังมีกังวานอ่อนเปลี้ยไม่น้อย

“งั้นคุณชายมาทำอะไรอยู่ในบ้านฉันล่ะคะ กรุณาออกไปเสียเถอะ...”

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์คิดในใจ

‘เอาละซี ย้อนเจ็บแสบจริงแฮะ’

“ก็ผมขับรถชนคุณ ทำคุณบาดเจ็บ ผมก็ต้องแบกคุณเข้ามาในนี้แหละซี” เขาตอบเสียงขุ่นๆ

หญิงสาวพยักหน้ารับ บอกว่า

“ตอนนี้ฉันก็สบายดีแล้ว คุณชายออกไปเสียก่อนเถอะคะ”

‘ยังงี้ก็มีแฮะ...’ คุณชายสุรยาทิพย์ชักเดือด

“รู้ระอะไรผมจะออก ก็มันบ้านของผมเหมือนกันนี่นา”

ในดวงตาแห่งผาคู่ นั้นมีแววฉงน หล่อนจ้องหน้าเขานิ่งอยู่

“นี่คุณไม่ต้องมาทำตาบ้องแบริ้วยั้งนั่นหรอกน่า คุณไม่เชื่อว่าเป็นบ้านผมก็ขอเชิญคุณลูกมาดูซี เอ้า นี่ยังงิรูปของผมที่ถ่ายกับเสด็จยาย” คุณชายสุรยาทิพย์เดินบั้งๆ ไปหยิบภาพถ่ายที่มีรูปตนเองยืนยิ้มกว้างอยู่ข้างๆ หญิงชราสูงศักดิ์ซึ่งสวมเสื้อลูกไม้ขาวแขนหมูแฮม นุ่งผ้าโจงกระเบนสีดอกอินทนิลในกรอบมทองวางอยู่บนโต๊ะทำงานมาส่งให้หญิงสาวดู “เอ้า แล้วนี่เสื้อผ้าของผม” พุดพร้อมเดินเข้าไปหยิบเสื้อกางเกงสองสามชุดที่แขวนอยู่ที่ข้างฝาในห้องแต่งตัวมาเหวี่ยงลงไปบนเตียง หญิงสาวยังคงทอดมองหม่อมราชวงศ์สุรยาทิพย์ที่เดินเข้าออกไปมาระหว่างห้องนอน ห้องแต่งตัวและห้องรับแขก “แล้วนั่น ภาพบนข้างฝานั่นผมกับเพื่อนนักเรียนไทยที่อังกฤษจัดไปเที่ยวแบบ Continental กัน รูปนั้นถ่ายที่ Château de Chenonceau^๑ ในฝรั่งเศส...” คุณชายสุรยาทิพย์ชี้กวาดไปตามฝาห้องแล้วก็พูดต่อไปอีกว่า “ส่วนรูปนั้นผมถ่ายที่ Lion Monument^๒ แล้วคุณล่ะ คุณมีอะไรเป็นหลักฐานว่าบ้านนี้เป็นบ้านคุณมั่ง ไหนลองบอกผมมาซักอย่างหนึ่งซิ”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ย้อนถามว่า

“ถ้าบ้านนี้ไม่ใช่บ้านฉัน แล้วบ้านฉันอยู่ไหนล่ะคะ?”

^๑ Château de Chenonceau เมื่อปีคริสต์ศักราช ๑๕๔๗ พระเจ้าอ็องรีที่ ๒ ทรงยกพระราชวังเชองงโซให้กับพระสนมดีอาน เดอ บัวตีเย (Diane de Poitiers) พระสนมดีอานติดใจพระราชวังเชองงโซและชอบทิวทัศน์ริมฝั่งแม่น้ำแชร้มาก จนสั่งให้สร้างสะพานเชื่อมตัวพระราชวังกับฝั่งตรงข้ามและสร้างสวนดอกไม้ สวนครัว สวนผลไม้ขนาดใหญ่ อีกทั้งสิ่งปลูกสร้างเมื่อพระเจ้าอ็องรีที่ ๒ สิ้นพระชนม์ พระราชินีแคเธอริน เดอ เมดิซี (Catherine de Medici) พระมเหสีในพระเจ้าอ็องรีก็ขับไล่พระสนมดีอานออกจากพระราชวังเชองงโซ หลังจากนั้นพระนางก็ทรงปรับปรุงพระราชวังเชองงโซและสร้างสวนเพิ่มอีกหลายสวน จนกลายเป็นพระราชวังที่ทรงโปรดปรานมาก

^๒ Lion Monument (อนุสาวรีย์สิงโต) ออกแบบและแกะสลักโดยธอร์ วอลเซน ใช้เวลาแกะสลักอยู่ราว ๒ ปี ตั้งแต่คริสต์ศักราช ๑๘๑๙-๑๘๒๑ โดยสร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ทหารสวีตเซอร์แลนด์ในด้านความกล้าหาญ ชื่อสัตย์และความจงรักภักดีที่เสียชีวิตไปในประเทศฝรั่งเศสในคราวปฏิวัติใหญ่ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม คริสต์ศักราช ๑๗๙๒ ในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ สิงโตตัวนี้ได้แกะสลักอยู่บนหน้าผาหินในลักษณะนอนหมอบ มีหางปักอยู่กลางหลัง สีหน้าแสดงความเจ็บปวดและเศร้าสร้อย

‘เอาละซี’ คุณชายสุรยาทิตย์ตรงในใจ ยกมือกุมขมับด้วยรู้สึกปวดศีรษะขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

หญิงสาวย้าถามอีกครั้ง ดวงตาแห่งผากคู้่นั้นจับจ้องอยู่ที่อาการปวดเศียรเวียนเกล้าของหม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์อย่างสนเท่ห์

“คะ คุณชายรู้ไหมว่าบ้านฉันอยู่ที่ไหน?”

“ให้ตื่นตาย...” คุณชายสุรยาทิตย์คำรามในลำคอ “แค่บ้านคุณเองคุณยังไม่รู้ แล้วผมจะตรัสรู้ได้ยังไง”

“คุณชายไม่รู้?” หล่อนย้อถามอย่างเลื่อนลอย ขนตาเป็นแพหนากะพริบพริบๆ

“ก็ไม่รู้ละซี นี่คุณเลิกเล่นตลกเสียทีดีกว่านะ ผมว่าคุณเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าห้องนี้มันห้องนอนของผม” คุณชายสุรยาทิตย์ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเกือบคล้ายตะคอก “เดี๋ยวจริงๆ พับผ้า...ตลกแบบนี้ จี้ยังงี้ก็ไม่ชั้น”

กริ่ง...เสียงรัวแหลมของกริ่งโทรศัพท์ดังซัดจิ้งหะขึ้นในนาทึ่นั้น หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ไบหน้าที่ซัดเซียวเผือดสีลงอีก หล่อนเหลียวขวับมองออกไปทางเสียงที่ตั้งอยู่นอกห้องไปทางเครื่องโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะห้องรับแขกริมฝัปากที่ปราศจากสีสนัระริกกระทั่งต้องใช้พันชบไว้

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์ไม่แสดงว่าสังเกตเห็นอาการผิดปกตินั้น เขาเดินก้าวยาวๆ เพียงสองก้าวก็ถึงที่หมายฉวยหูโทรศัพท์ขึ้น

“ฮัลโหล...” เจียบ ไม่มีเสียงตอบจากทางโน้น “ฮัลโหล หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์พูดครับ”

ยังคงเจียบและฮึดใจต่อมาก็มีเสียงฝ่ายโน้นวางหูดังโครม

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์ผิวปากหวิว ก่อนจะวางหูและหันกลับมาทางหญิงสาว ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว เมื่อแลเห็นวัตถุสีด้ามะเม็อมในมือของหล่อน

‘เสริ้จละ...’ แต่ทว่าประกายจากดวงตาคู่ที่เหลือบขึ้นมองเขามิได้ดูต้นเหี้ยมเกรียมดังดวงตาของผู้ที่กำลังจะกลายเป็นฆาตกรในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า อาการอกสันขั้วฉวนที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนในท่าทีของหล่อน ทำ

ให้คุณชายทำใจกล้ากระโจนพรวดเข้าไปแย่งปืนจากมือเล็ก ๆ นั้นไว้

‘ปู่โง่เอ๊ย มือปืนกระจอก’ คุณชายสุรยาทิศย์อุทานในใจ เมื่อรู้สึกด้วยประสาทสัมผัสฝ่าเท้าเจ้าหล่อนส่งมันให้แต่โดยดี โดยไม่ต้องออกแรงแม้แต่หน่อย เขาแกล้งหันปากกระบอกปืนเข้าใส่หล่อน หญิงสาวผละถอยหนีแทบจะหงายหลังลงไปอีกด้านหนึ่งของเตียง

“กรูณาเถอะคะ ฉันมีลูก...”

เสียงแหลมสะท้านที่หลุดออกมาจากปาก ทำให้หม่อมราชวงศ์สุรยาทิศย์หัวเราะในลำคอ ทั้งตัวลงนั่งไถ่ๆ หล่อน แกล้งจ้องปืนไว้ในระดับอก

“อ้อ คุณก็รู้จักกลัวตายเหมือนกันรอะ?” หญิงสาวไม่ตอบ ดวงตาเบิกกว้างจ้องดูปืนที่อยู่ในมืออย่างไม่กะพริบ หม่อมราชวงศ์สุรยาทิศย์จึงแกล้งว่าต่อไปพลางควงปืนในมือเขาเล่น “ที่ตัวเองรู้จักกลัวตาย แล้วทำไมถึงจี้ร้ายคิดฆ่าคนอื่นได้ลงคอแบบนี้?”

ดวงตาแห่งแล้งคู้่นั้นส่องประกายรั้นทให้เห็น ขณะที่หญิงสาวตอบเสียงเครือ

“ฉันไม่ได้คิดฆ่าคุณชายนะคะ”

“ชะ ไม่ได้คิดฆ่าแล้วโหงคุณจ้องปืนมาทางผมละ?”

“ก็ฉันกลัวคุณชายทำร้ายฉันนี่คะ ฉันเพียงแต่จะขู่คุณชายเท่านั้นเอง” หญิงสาวแก้ตัวน้ำขุ่นๆ

“อ้อ วิธีขู่ของคุณแปลกดีแฮะ แอบจ้องปืนตอนคนอื่นกำลังหันหลังให้” คุณชายสุรยาทิศย์แค้นหัวเราะประชดให้

“ก็นั่นซีคะ ถ้าฉันจะฆ่าคุณชายจริงๆ ฉันยังตอนที่คุณชายหันหลังให้ไม่ตีหรือ?”

“ฮืม! ตีนะที่ผมหันมาเจอก่อนนะซี ไม่งั้นป่านนี้ผมเกาะได้ไปฝ่ายมบาลแล้วละ” คุณชายสุรยาทิศย์ตอบในเสียงเกือบเป็นคำรามแล้วลดเสียงลงเล็กน้อยถามว่า “ถามจริงๆ น้า คุณเป็นใครแล้วนี่ก็สนุกยังงี้ถึงคิดจะฆ่ามาแกงผมแบบนี้”

น้ำใสๆ ค่อยๆ เอ่อขึ้นในดวงตาแห่งแล้งคู้่นั้น ริมฝีปากเริ่มสั่นระริกจน

เจ้าตัวต้องใช้พันชบไว้อีกครึ่งหนึ่ง

“ฉันไม่เคยคิด... จะฆ่าคุณชาย ไม่เคยคิดเลยจริงๆ”

“อ้าว ไม่เคยคิดแล้วโง่งมกี่ปีนมาเล่นงานผมยังงี้ละ ว่า... คุณอย่าเล่นซี้แยซี ผมทนเห็นหน้าตาผู้หญิงไม่ได้ซะด้วย” คุณชายสุรยาทิตย์ร้อง เมื่อแลเห็นหน้าตาเมื่อกมลฯ วิ่งไล่กันลงมาเป็นทางบนผิวแค้นอันซีดเซียวนั้น

มือค่อนข้างชুবยกขึ้นป้ายน้ำตา แต่มันก็ไหลพรากลงมาอีก หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิตย์เหวี่ยงปืนทั้ง แต่แล้วก็กลับคว้ามันขึ้นมาจับยึดเข้าลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงนอนแล้วใส่กุญแจฉับ

“ไม่ได้ โบราณสอนว่าอย่าไว้ใจทางอย่าวางใจผู้หญิง เวลานั้นน้ำตาแฉะๆ ยังก็น้ำเวทนา ร็อก แต่พอหน้าตาแห่งแม่เจ้าประคุณเกาะจะคว่ำปืนมาฆ่าเรา’ รำพึงพลางเดินไปดิ่งลิ้นชักตู้เสื้อผ้า ซึ่งอยู่ถัดจากห้องนอน ลงมือคว้าไปคว้ามาอยู่เป็นครู่จึงได้ผ้าเช็ดหน้ามาผืนหนึ่ง เดินเอามายื่นส่งให้หญิงสาว

“เอ้า เช็ดน้ำมูกซะ น้ำตาไม่ต้องเช็ด เดี่ยวเกิดตาบอดขึ้นมาจะหาว่าไม่เตือน” หญิงสาวรับผ้ามาเช็ดหน้าอย่างว่าง่าย หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิตย์บอกต่อไปว่า “บอกแล้วอย่าเช็ดตา ไอ้เชื้อของผมนั้นยิ่งแรงๆ อยู่” คุณชายสุรยาทิตย์ทั้งตัวลงนั่งข้างๆ หล่อนอีกครั้งถามเสียงอ่อนลง “บอกมาดีๆ น้ำคุณนี่ถึงใจถึงพกปืนมาyingผม ใครจ้างคุณ?”

“เปล่า ไม่มีใครจ้าง” หล่อนละล่ำละลักตอบ ดวงตาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ความหวาดกลัวที่ฉายวาบขึ้นในดวงตาคู่นั้น ทำให้หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิตย์ยิ้มชนิดๆ ยกมือขึ้น

“โอ.เค. เป็นอันว่าผมเชื่อว่าไม่มีใครจ้างคุณ อยู่ดีๆ คุณนี่เขม่นหน้าผมขึ้นมาเองว่างั้นเหอะ”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้... เขม่น...”

“โอ.เค. ผมเชื่อก็ได้ว่าคุณไม่ได้เขม่นหน้า เพราะอันที่จริงเรายังไม่เคยเจอหน้ากันซักกะที จริงมั๊ยจริง”

“จริงค่ะ” หล่อนสนองคำโดยเร็วอีกครั้ง

หม่อมมราชวงศ์สุรยาทิตย์หัวเราะโดยไม่รู้สึกขำ

“ก็น่าแหละซี แล้วมันเหตุผลกลใดคุณถึงรังเกียจไม่อยากจะอยู่ร่วมโลกกะผม เอ๊ย...ไม่ใช่ ที่จริงคุณไม่อยากจะให้ผมอยู่ร่วมโลกกะคุณมากกว่าถูกม๊ายถูก”

“ถูกค่ะ เอ๊ย...” หญิงสาวรีบแก้คำที่พรั่งออกมาว่า “ไม่จริงค่ะ ฉันไม่เคยคิดอะไรทำนองนั้นกับคุณชายเลย”

“แต่...” คุณชายสุรยาทิตย์ต่อให้ หรีดตาลเล็กน้อย

“ไม่มีแต่ค่ะ ฉันไม่เคยรู้จักคุณชายจริงๆ ฉันจะไปนี่ก็อยากฆ่าคุณชายได้ยังไงคะ”

“ก็น่าแหละซี ว่า...” คุณชายสุรยาทิตย์รับคำพาลงถอนใจ “พูดกันไปพูดกันมาตั้งชั่วโมง ผมยังเดาไม่ออกว่าเรื่องอะไรคุณถึงอยากได้ฟุงกะทิงของผมเป็นสุสานฝังลูกปิ่นของคุณ ทำไมไม่ไปเลือกคนฟุงใหญ่ๆ ละ”

“ฉันไม่เคย...”

“คิดอะไรทำนองนั้น...” คุณชายสุรยาทิตย์ตักคอก่อนที่ฝ่ายหญิงจะกล่าวจบ พร้อมกับโบกมือห้าม “คุณอย่าแก้ตัวดีกว่านะ ถึงยังไงผมก็ไม่เชื่อว่า คุณไม่ได้ตั้งใจจะมาฆ่าผม คุณห้องเลขบ้านของผมมาดลองปรี้อย่างกะห้องสูตรคุณ ยิ่งงี้หรือคุณจะเถียงว่าเป็นบ้านคุณอีกล่ะ?”

หญิงสาวนิ่ง นัยน์ตาดกดูมือตนเองที่บีบกันแน่น ริมฝีปากที่แห้งผาก สิ้นระริก

หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์นี่ก็อะไรขึ้นได้จึงว่า

“เดี๋ยว ขอถามหน่อย คุณกินข้าวเย็นแล้วยัง ท้องผมซັกหิวแล้วซี” หญิงสาวไม่ตอบ หม่อมราชวงศ์สุรยาทิตย์จึงซັกต่อไป “นี่แบบนี่แปลว่าอะไร อ้อ...แปลว่ากินแล้วไซ้มี ตี งั้นผมกินของผมคนเดียวก็ยิ่งได้” พูดเสร็จลุกขึ้นเดินบั้งๆ ออกจากห้องนอนเดินตรงไปที่โต๊ะรับประทานอาหารซึ่งตั้งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้องรับแขกพร้อมกับเปิดฝาชีขึ้นส่งเสียงบอกไปทางคนที่นั่งอยู่บนเตียงว่า “คุณ...ว่า ซื่ออะไรก็ไม่บอก...คุณซื่ออะไรบอกหน่อยซี”

หญิงสาวตอบ

“พะนอขวัญค่ะ แต่เรียกฉันสั้นๆ ว่าขวัญก็แล้วกันค่ะ”